

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sacri sacerdotij defensio co[n]tra Lutheru[m]

Fisher, John

Coloniæ, 1525

VD16 F 1240

Octavvm Axioma.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30878

De sacra sacerdotij defensione cōtra Luth. XVII.

tamen ueritus est id negotij tribuere spiritui, simul & asserere diuinitus id fuisse factū. Erant igit̃ a spiritu sancto constituti quicūq; siue p ap̃los, siue p eorū successores iuxta ritū legitimū pastores ordinati fuerāt. Sed & quū ætas eadē, ut añ diximus atq; successio nō solū ad hūc usq; diē, sed & in finē usq; sæculi perdurabit, consequens est, ut omnes quotquot per ecclesiæ Conclusio præsides, ad ea munia legitime uocati fuerint, & instituti, non aliter q̃ ab ipso spiritu qui ppetuo residet in ecclesia cōstituti credēdi sunt. Atq; hæc pro septimo axioma sunt dicta.

OCTAVVM AXIOMA.

¶ Insuper iñdem in suis ordinationibus ab eodem spiritu, gratiæ donum accipiunt, quo reddantur ad opus ministerij sui sanctius ob eundem magis idonei.

Rincipio perspicuū istud fieri potest, ex ipsis Pauli XXVI. uerbis, qui Timotheo scribens, quē nemo nō affirmat a Paulo fuisse constitutū episcopū. Sic ait. I. ad Timo. 4. Ne neglexeris quod in te est donū, quod datū est tibi per prophetiā cum impositione manūū authoritate sacerdotij. Ecce Timotheus autoritate sacerdotij q̃ præditus fuerat ille, quisquis Timotheū ordinarat, gratiæ donum accepit. Et quis nā is fuit, qui sic Timotheū ordinauit, apertius indicat eplā ad eundē posteriori, cap. I. Commonefacio inquit te, ut suscites donū dei quod est in te, per impositionē manūū mearū. Ecce denuo testatur Timotheū, quū is ordinaret, gratiæ donū fuisse consecutū, seipsumq; Paulus prodit ordinatōrē ipsius fuisse. Nā quū ordinaretur quispiā, ordinatores ei manus, semper imponebant, ut postea demonstrabimus. Donū itaq; gratiæ Timotheus accepit quū ordinaret a Paulo. Neq; dubiū est quin Paulus id ipsum fieri censuerit de cæteris per alios, qui pari secū autoritate fungebant. Porro donum istud gratiæ tunc quū ordinaret Timotheus fuisse datū, axioma proximo docebimus, & non quū esset a Paulo baptizatus uti Lutherus cauillatur. Paul⁹ ordinauit Timotheū

¶ Neq; soli Timotheo data fuit hæc gratia, uerūetiā Tito, XXVII cæterisq; quicūq; per eos ordinati fuerint, Sed & reliquis de

E

CONGRESSVS SECVNDVS

mū oibus, qui uel p aplos, uel per alios qui potestātē ab aplos accepissent, gratiā donari nullus ambigere debet, modo non per eos ipsos steterit qui sic ordinabant. Et quid uetat, quo minus a spū gratia collata sit eiisdē copiosa? An non ipse spiritus sanctus fons exuberantissimus est gratiarū oīm? An nō ob id potissimū in ecclesia nobiscū residet, ut gratiā istā imptiat ad ecclesiæ totius ædificationē? An nō Paulus quum clamat ad Epheseos. 4. Vnicuiq; nostrū datā esse gratiā, docet eam alia mensura datā apostolis, alia prophetis, alia euāgelistis, alia pastoribus & doctoribus, singulis tñ horū eā donari testat, atque id quidē ad instaurationē sanctōrum in opus administrationis, in ædificationē corporis Christi, quod est ecclesia. An non

I. Cor. 3. Paulus qui se uocat architectū, gratiā ob id accepit, ut ædificaretur ecclesia? Quia si Paulus eo fine gratiā acceperit, quū ædificiū istud adhuc minimē consummatū sit, oportet & iā alios architectos esse, quibus & gratia pariter ad ædificationem largiatur. Quum em̄ tabernaculum fœderis ædificaretur, uti supra meminimus, spiritus sanctus quosdā impleuit omni sapientia, intelligentia, & scientia quo possent in opere quouis ex cogitare quicquid esset egregie fabricandū. Ea munificentia spūs usus est, quū nondū uenisset tempus plenitudinis gratiæ. Nunc ergo missus, quū exuberat gratia, & ad hoc præcipue missus, ut ecclesia construat, sic huius structuræ artifices & a se quoq; constitutos contemnet, ut gratiā eis nullā impertiat? Quis hoc præter unū Lutherum credat? Non inficias eo quā populus quoq; gratiam acceperit.

XXVIII ¶ Cæterū ut par est alia mensura populus recipit q̄ pastores & gubernatores populi, Hoc inter præsides & populū interest, ut Paulo placet, quod inter architectū, & id quod ædificat, quod inter agricolā, & agrum qui colit. Sic em̄ Paulus. I. ad Corin. 3. dicit. Dei sum⁹ cooperarij. En se cæterosq; præsides cooperarios dei uocat. Dei (inquit) sumus cooperarij. Plæbem uero quid? Certe cooperarios neutiquam eos uocat sed magis id quod artis opera tractatur. Ad plæbem enim dicit. Dei agricolatio, dei ædificatio estis. Plæbem ergo Paulus appellat agricolationem & ædificationem dei, cuius coopera-

De sacra sacerdotij defensione cōtra Luth. XVIII.

rios, tū se, tū cēteros ecclesiarum præsides nuncupat. Nam & si deus agricola præcipuus sit præsides tamen ecclesiæ similiter in scripturis agricolæ uocant. Nā in euāgelio Matt. dicitur Mali quū sint male pdet, & uineā suā locabit alijs agricolis, q reddent ei fructū temporibus suis. Ecce tempore legis, agricolæ fuerunt legis ipsius ministri, quos, q mali fuerint, male perdidit uineā dñs. At nunc euangelij tēpore uineā suā alijs agricolis, hoc est, alijs ministris locauit excolendā, q̄s & affirmat fructū suis tēporibus allaturos. Agricolaē igit quibus iā uinea dei locat, haud dubie præsides ecclesiæ sunt. Atqui prioribus agricolis multā sane gratiam spiritus obtulit, q̄ diu se dignos exhibuerant ea gratia. Nā uti supra diximus quū non solus Moses sufficeret, ad tanti populi gubernationē, quibus dā senioribus per Moysen delectis, numero septuaginta, deus impartit de spū qui Moysi traditus fuerat, quatenus & ipsi q̄ q redderent ad gubernandū populū magis idonei. Istud illis agricolis fecit deus pro pplo quē alioqui repudiandū uidit, Et his, quos ad excolendā plebē sanguine filij sui redemptā instituit, de spiritu Christi nihil impertiet.

Deus agricola dicitur

Mat. 21.

Praelati sunt agricolæ.

Num. 11.

¶ Adde, q̄ in illo pplo, hi q tēplo pfuerūt, nō mō sacerdos ipse maxim⁹, uerū etiā & minores q̄q sacerdotes ungebant in eorū ordinatione. Quamobrē si quadret umbræ ueritas, ut & certe quadrare debet, oportet eos q pastores ecclesiæ p maiorū manus ordinant, unctione spūali grā interi⁹ deliniri. Nā grā spūs, unctio qdā spūalis est. Hic Lutherus exultat unctionem istam asserens cunctis christianis esse cōmunem, & proinde christianū unūquemq̄ sacerdotē esse cōtendit. Chm em̄ dicit esse sacerdotē summū, cæteros aut christianos omnes, esse minores sacerdotes. At hic quū sibi tū alijs Luther⁹ imponit. Nā si Chrs nobis summ⁹ sacerdos fuerit, & cæteri q̄q chriani minores habēdi sint sacerdotes, ubi nā populus erit? Si ueritas umbræ respōdeat oportet præter summū sacerdotē, & plābē minores quosdā esse sacerdotes, q mediēt inter summū ipsum, & infimū populū. Deinde palam est, nō quemq̄ christi anū e ecclesiæ præfici, neq̄ populo sacerdotem esse, sed sibi soli Nos uero de sacerdotibus loquimur q populo sacerdotes sunt,

XXIX.

Leui. 8

Obsecratio

Dilutio

Nō oēs chriani

ni sunt sacerdotes

CONGRESSVS SECVNDVS,

& ecclesiis ipsis rite præficiunt, quales ante monstrauiamus, oportere uocari, uocatos autem institui, & demum institutos, ad ministeriū suū emitti. Non autem ita uocant, instituunt, mittuntur singuli christiani. Quamobrē neq; ad hunc modū sacerdotibus habendi sunt quicq; christiani. Cæteræ christianos & singulos quidē neutiq; inficiamur unctos esse, sed ad militandū unctos, non ad euangelizandū. Christus uero se dicit unctū ad euangelizandū. Sic em̄ Esaiā de se uaticinantē recenset Lucas 4. Spiritus (inquit) dñi sup me, propterea q; unxit me, ad euangelizandū pauperibus misit me. Vnctus est ergo Christ⁹ gratia spiritali, ut paupibus euangelizaret. In qua unctione soli pastores Christo cōmunicant. Nā ut euangelizandi munus efficacius impleant, unctione spūs interiorius ungun̄. Et hi non sibi solis, uerū etiā populo sacerdotes constituti sunt, & ecclesiis iure præficiunt, utpote rite uocati, creatiq; & missi. Quis iā dubitare potest istos accepisse grām, ab ipso gratiæ omniū fonte & datore spū, a q̄ pastores & architecti agricolæq; populo pariter & ecclīæ dati sunt. Sed iā pro isto axioma te satis.

NONVM. AXIOMA.

¶ Eam tamen gratiam spiritus ad exhibitionem signi cuiusdam sensibilis donari uult, quo rite præstito gratiam protinus datam esse credamus.

XXX

Plurima oportet credi in scripturis non expressa.

Actoꝝ, 8

Vanq; scriptura sacra non istud palā expresserit, tamen ex his quæ in ea tradunt, potest apertissimum esse. Neq; em̄ semper in scripturis exprimunt omnia, quæ nihilominus cuncti uera credimus & indubitata. Nā ubi quæso scriptū est, q; aut Christus apostolos docuerit, aut spūs iusserit, quatenus apostoli manus baptismi imponerent, & tamen cōstat eos id ipsum haudquaquā inaniter fecisse. Nā quū ad Philippi diaconi prædicationē Samaritanæ credidissent, & essent baptizati, nō tamen ante sensibilibus spiritū sanctū acceperunt, q̄ Petrus & Iohannes iisdē imposuissent manus. Quamobrē & Simon qui prius arte magica gentē illā dementarat, cernens, eos per manuū apostolicarū impositionē tū afflatos spiritu, studuit hanc sibi facultatē pecunijs cōparare, nimirū ut cuicunq; manus ipse imposuerit, mox in